

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **PhDr. M. J.**, zastoupena JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem se sídlem Kořenského 15, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2011, č.j. 163550//2011/KUSK,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 15. 8. 2011, č.j. 163550//2011/KUSK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12 922,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Tomáše Hlaváčka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí, kterým Krajský úřad Středočeského kraje zamítl odvolání žalobkyně proti usnesení Městského úřadu Říčany, stavebního úřadu, ze dne 2. 5. 2011 č.j. 23294/20II-MUR/OSÚ/00026, spis. zn. 0022126/2011/Ch, jímž bylo odloženo podání žalobkyně - ohlášení stavby ze dne 21. 4. 2011 - připojení pozemku parc. č. 190/28 kat. území L. na vodovod a kanalizaci na pozemcích parc. č. 190/28, 190/25, 474, 218/70 a 218/5 v katastrálním území L. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shodně se stavebním úřadem, že žalobkyně nepředložila ke svému ohlášení

ohledně pozemků parc.č. 190/25, 474, 218/70 a 218/5, jež jsou ve vlastnictví obce L., doklad, prokazující právo stavbu tam provést, a nepředložila ani doklad o možnosti napojení ohlašované stavby na stávající vodovod a kanalizaci. Přitom podle ust. § 105 odst. 4 stavebního zákona podání, které nemá náležitosti podle odstavců 1 až 3, není ohlášením podle stavebního zákona a stavební zákon je usnesením odloží. Odvolací orgán konstatoval, že žalobkyně se podáním ve věci ohlášení stavby snažila o povolení stavby, již v minulosti umístěné rozhodnutím stavebního úřadu pod č.j. 71036/2009/OSÚ/00356 ze dne 13.11.2009. Ve věci ohlášení nedoložila všechny zákonem taxativně uvedené doklady a podklady, zejména o vlastnických nebo jiných právech k pozemkům a stavbám dotčených zamýšlenou stavbou, uvedené v ustanovení § 105 stavebního zákona. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nepředložila stavebnímu úřadu patřičné stanovisko správce nebo majitele sítě s napojením na jejich veřejného zařízení, a příslušného vodoprávního úřadu, že souhlasí s napojením a odběrem vody a jejím odkanalizováním do veřejných řadů, nemohl stavební úřad ve věci rozhodovat dle jiného ustanovení stavebního zákona, než jak rozhodl, jelikož nebylo možno pro nedostatečný obsah podkladů podání předložených žalobkyní k ohlašované stavbě v tomto smyslu jinak rozhodnout, než podání odložit.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobkyně uvedla, že žalovaný poukazuje na skutečnost, že obsah „žádosti“ - záměru žalobkyně, tedy ohlašovaná stavba přípojky, se odvolává na pravomocné rozhodnutí stavebního úřadu č.j. 71036/2009/OSÚ/00356 ze dne 13. 11. 2009, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby prodloužení vodovodu a kanalizace a komunikace se zasakováním dešťových vod na pozemcích parc. č. 181/57, 181/61, 190/25, 190/26, 190/28, 190/29, 190/30, 190/31, 218/5, 218/70, 474 v k.ú. L. Podle argumentace žalovaného se žalobkyně podáním ohlášení snažila o povolení takto umístěné stavby, a protože ve smyslu ust. § 105 stavebního zákona nepředložila stavebnímu úřadu stanovisko správce nebo majitele sítě s napojením na jejich veřejné zařízení, a příslušného vodoprávního úřadu, že souhlasí s napojením a odběrem vody a jejím odkanalizováním do veřejných řadů, nebylo možno rozhodnout jinak, než podání odložit pro nedostatečný obsah podkladů. Tato část odůvodnění je zmatečná a bezdůvodně směšuje (návazně na zmatečnost odvoláním napadeného usnesení stavebního úřadu) problematiku stavebního a vodoprávního řízení s ohlášením jednoduché stavby.

Jak žalobkyně zdůraznila v odvolání, ohlašovaná stavba přípojky není totožná s jinde projednávanou stavbou prodloužení kanalizace a vodovodu (kdy na rozdíl od přípojek jde o vodní dílo). Na označené územní rozhodnutí se žalobkyně ve svém ohlášení odkazuje legitimně ve vztahu k přípojkám, protože předmětné územní rozhodnutí přípojky řeší rovněž, vedle řadů, což ostatně připouští i stavební úřad. Se stavbou budoucího prodloužení a zokruhování vodovodu a kanalizace, kterým by se předmětné sítě přiblížily nejen pozemku žalobkyně parc. č. 190/28, ale i pozemkům sousedním, a umožnily napojení více uživatelů, nebylo dosud započato. To však nemůže být důvodem žalobkyni jako vlastníkovu pozemku bránit, aby jako jediný uživatel přípojkou delší 50 metrů na vlastní náklady připojila svůj pozemek na již existující kanalizaci a vodovod, tím spíše, že v řízení o povolení vodovodu a kanalizace byla pro toto napojení doložena dostatečná kapacita sítě. Zákon přitom pro stavbu přípojky nevyžaduje „patřičné“ stanovisko správce nebo majitele sítě, ani závazné stanovisko odboru životního prostředí. Stavební zákon v ust. § 105 odst. 3 hovoří o stanoviscích dotčených orgánů s odkazem na výčet zákonů, z nichž ani jeden však vodoprávní orgán či správce nebo majitele sítě za dotčený orgán pro stavbu přípojky neoznačuje.

Pokud jde o další vytýkaný nedostatek ohlášení, tedy doložení práva k dotčeným pozemkům, založeného smlouvou nebo právo odpovídající věcnému břemeni,

žalobkyně nesdílí názor žalovaného, že ustanovení § 105 odst. 1. stavebního zákona se vztahuje na speciální případ vodovodní a kanalizační přípojky, identifikované jako stavby v režimu ust § 104 odst. 2 písm. h) ve spojení s § 103 odst. 1 písm. b) bod 8. Ustanovení § 105 odst. 1, na které se žalovaný odkazuje, totiž zakládá výslovnou výjimku pro stavby, jejichž ohlášení se podává s náležitostmi podle ust § 105 odst. 2. Pro tento zvláštní případ náležitostí pak zákon rozlišuje mezi ohlašovanými stavbami podle ust. § 104 odst. 2 písm. a) až d), u kterých ukládá k ohlášení dále připojit (tzn. kromě dokladů dle odstavce 1) projektovou dokumentaci, a stavbami podle ust. § 104 odst. 2 písm. e) až i) - tedy jde i o přípojky podle písm. h), ke kterým se pouze připojí situační náčrt. Tento jazykový výklad zákona podporuje i výklad logický. Na straně zákonodárce nelze doložit žádný důvod pro založení normy, podle které by přípojka v délce 49 metrů byla prováděna bez ohlášení, tedy bez jakýchkoli dokladů o vztahu k dotčenému pozemku, a přípojka v délce 51 metrů musela mít smluvně vztah k pozemku vypořádán. Takováto kvantitativní distinkce mezi shodným způsobem zásahu do absolutního vlastnického práva, založeného ve veřejném zájmu, by byla neobhajitelná. Pro úplnost žalobkyně dodává, že ani v prováděcí vyhlášce č. 526/2006 Sb. v § 3 - náležitosti ohlášení k takto jednoduchým stavbám, jako jsou stavby předmětné, se žádné požadavky na ohlášení nepředepisují. Z uvedených důvodů žalobkyně uzavírá, že v ohlášení kanalizační a vodovodní přípojky svého pozemku parc. č. 190/28 doložila všechny zákonem předepsané náležitosti, tedy že usnesení stavebního úřadu, kterým bylo její podání odloženo, bylo vydáno v rozporu se zákonem a nezákonné je tedy i rozhodnutí žalovaného, který zamítl řádně odůvodněné odvolání žalobkyně a nezákonné usnesení stavebního úřadu potvrdil.

Pro úplnost žalobkyně uvedla několik skutečností ohledně usnesení stavebního úřadu, které vybočuje ze zákonných mezí v dalších aspektech a kterými se odvolací orgán nezabýval, popř. je nesprávně akceptoval. V poučení účastníků stavební úřad sděluje, že v případě, že by ohlášená stavba byla mít charakter přípojky, bylo by před jejím ohlášením nejprve požádat o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby včetně předložení projektové dokumentace pro přípojku (nikoli pro hlavní řad či stoku), řádně zpracovanou oprávněnou osobou. Toto poučení je v rozporu se zákonem (srov. ust. § 96 odst. 3) písm. b), d), § 159 odst. 3 stavebního zákona. Stavební úřad dle odůvodnění svého usnesení postrádá doklad, že stavebník o záměru prokazatelně informoval vlastníky sousedních pozemků ve smyslu ust. § 104 odst. 1 stavebního zákona. Ovšem předmětný požadavek se týká pouze ohlášení staveb, uvedených v § 104 odst. 2 písm. a) až d), mezi které přípojky nepatří, a žalovaný jako odvolací orgán se s touto namítanou skutečností nijak nevypořádal. Přípojky slouží k napojení staveb a pozemků (§ 3 zák. 274/2001 Sb.). Z přiložené dokumentace nikde nevyplývá, že by se na přípojku měly napojovat další „objekty“, jak mylně dovozují stavební úřad, když kvalifikuje navrženou stavbu jako vodní dílo. Co do technického zhotovení není mezi přípojkou a vodovodním/kanalizačním řadem v zákoně a prováděcích předpisech definován žádný rozdíl, jakkoli žalovaný ve svém odůvodnění předestírá opak. Z případné shody technického a materiálového řešení ohlašované stavby přípojky s dokumentací umístěné stavby řadů nelze nic dovozovat, a pokud stavební úřad ohlášenou stavbu posoudil jako vodní dílo, nemá pro to žádný materiální podklad. Jestliže stavební úřad trvá s podporou žalovaného na podřízenosti ohlášené stavby vodoprávnímu řízení, pouze se tím podle přesvědčení žalobkyně pokouší obejít stavební zákon, který na rozdíl od předchozího zákona č. 50/1976 Sb. již v daném

případě neponechává správnímu uvážení stavebního úřadu, zda se o ohlášené stavbě bude či nebude rozhodovat ve stavebním řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že žalobkyně nedodržela ustanovení § 105 stavebního zákona ohledně předepsaných náležitostí ohlášení. Rovněž uvedl, že stavební úřad není ze zákona oprávněn vydávat stavební povolení týkající se vodohospodářských staveb, včetně veřejných řadu vodovodů a kanalizací, což patří do působnosti vodohospodářských úřadů. Setrval na názoru, že předmětnou stavbu lze z materiálního hlediska posuzovat jako součást veřejného řadu, na který byl vydáno územní rozhodnutí. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

Při jednání dne 26. listopadu 2013 setrval zástupce žalobkyně na původních skutkových i právních stanoviscích a navrhl, aby soud žalobě vyhověl a aby zrušil rozhodnutí jak žalovaného, tak i správního orgánu I. stupně.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že rozhodnutí je nutno zrušit.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobkyně podala dne 21. 4. 2011 u Městského úřadu v Říčanech podání, označené jako ohlášení stavby podle § 105 odst. 1 a 2 stavebního zákona. V tomto podání se výslovně uvádí, že jde o realizaci připojení pozemku parc.č. 190/28 na vodovod a kanalizaci podle citovaných norem a podle § 8 odst. 5 zákona č. 274/2001 Sb., přípojkami delšími než 50 metrů podle § 104 odst. 2 písm. h) stavebního zákona. Dále žalobkyně uvedla, že projekt je plně v souladu s věcným, technickým i materiálovým řešením podle rozhodnutí o umístění stavby a projektem pro umístění stavby čj. 71036/2009/OSÚ/00356 ze dne 13. 11. 2009.

Stavební úřad vydal dne 2. 5. 2011 usnesení čj. 23294/2011-MUR/OSÚ/00026, kterým konstatoval, že toto podání není ohlášením, protože nemá náležitosti podle § 105 odst. 1 až 3 stavebního zákona, a proto podle § 105 odst. 4 stavebního zákona je odkládá. Stavební úřad posoudil podání stavebníka a shledal, že není ohlášením, protože nemá tyto náležitosti:

- doklad prokazující právo založené smlouvou provést stavbu (tj. souhlas vlastníka dotčeného pozemku a souhlas vlastníka i správce stávajícího vodovodu a splaškové kanalizace - viz. § 105 odst. 1 stavebního zákona),
- závazné stanovisko dotčeného orgánu - odboru životního prostředí včetně vodoprávního úřadu - viz. § 105 odst. 3 stavebního zákona,
- doklad, že stavebník o svém stavebním záměru prokazatelně informoval vlastníky sousedních pozemků a staveb na nich a že jim současně oznámil, že mohou příslušnému stavebnímu úřadu oznámit své případné námitky proti stavbě do 15 dnů ode dne, kdy byli stavebníkem informováni - viz. § 104 odst. 1 stavebního zákona.

Současně stavební úřad zjistil, že navržená stavba byla umístěna územním rozhodnutím spis.zn. 0042870/2009/Pa, čj. 71036/2009/OSÚ/00356 ze dne 13.11.2009, které nabylo právní moci dne 22.12.2009, jako vodovodní řad a kanalizační stoka včetně přípojek ukončených šachtami - tj. vodní dílo, které podléhá vodoprávnímu povolení a stavební úřad není pro povolení vodního díla kompetentní. Nejde o přípojku ve smyslu

§ 104 odst. 2 písm. h) stavebního zákona, neboť přípojka slouží k připojení 1 objektu a nelze na ni v průběhu celé trasy napojovat objekty další.

Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, a to především proto, že žalovaný jím aproboval rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tedy stavebního úřadu Městského úřadu v Říčanech, které zejména vadou nesrozumitelnosti trpí.

Pro úplnost soud ovšem konstatoval, že jistý podíl na této nesrozumitelnosti nese i sama žalobkyně, a to především vzhledem k obsahu svého podání ze dne 21. 4. 2011, tedy ohlášení stavby. Z údajů uvedených v prvním odstavci bodu 3. tohoto ohlášení je zřejmé, že žalobkyně ohlašuje stavbu vodovodní, resp. kanalizační přípojky pozemku parc.č. 190/28, a to přípojky delší než 50 metrů. V následujícím odstavci bodu 3. ohlášení však žalobkyně uvedla, že projekt této přípojky *“je plně v souladu s věcným, technickým i materiálovým řešením podle rozhodnutí o umístění stavby a projektem pro umístění stavby čj. 71036/2009/OSÚ/00356 ze dne 13. 11. 2009.”*

Takto označené rozhodnutí o umístění stavby se však netýká vodovodní, resp. kanalizační přípojky, ale prodloužení kanalizace a vodovodu komunikace se zasakováním dešťových vod na pozemcích parc.č. 181/57, 181/61, 190/25, 190/26, 190/28, 190/29, 190/30, 190/31, 218/5, 218/70, 474 v kat. území L., tedy stavby zcela odlišné od pouhé přípojky kanalizace, resp. vodovodu. Přitom v ohlášení samotném není nijak vysvětleno, jak by měla ohlašovaná stavba přípojky souviset se stavbou prodloužení kanalizace a vodovodu. Soud proto konstatuje, že takto koncipované ohlášení bylo neurčité a rozporné a stavební úřad měl před tím, než o něm začal rozhodovat, tuto rozpornost odstranit, resp. alespoň se o to pokusit. Bylo tedy na místě žalobkyni upozornit na tuto rozpornost a vyzvat ji, aby své ohlášení precizovala tak, aby bylo bez jakékoliv pochybnosti jasné, k jaké stavbě se vztahuje.

Stavební úřad však takto nepostupoval a bez dalšího opatření vydal ve věci unesení, kterým podání odložil. V odůvodnění pak konstatoval absenci dokladu o právu založeném smlouvou provést stavbu, dále žalobkyni vytkl chybějící závazné stanovisko dotčeného orgánu – odboru životního prostředí včetně vodoprávního úřadu (aniž by vyložil, z čeho vyplývá nutnost doložit takové závazné stanovisko), a konečně poukázal na chybějící doklad o tom, že žalobkyně o svém záměru prokazatelně informovala vlastníky sousedních nemovitostí. Následně však stavební úřad konstatoval, že předmětná stavba vlastně není vodovodní, resp. kanalizační přípojkou, ale že se jedná o stavbu vodovodního řadu, resp. kanalizační stoky podle rozhodnutí o umístění stavby ze dne 13. 11. 2009, a že k rozhodování o takové stavbě není stavební úřad kompetentní.

V této argumentaci je založena podstata nesrozumitelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, protože stavební úřad nejprve tvrdí, že se jedná o ohlášení určité stavby, jemuž však chybí předepsané doklady, ovšem vzápětí uvádí, že se vůbec nejedná o ohlášení, protože se vztahuje k jiné stavbě, nikoliv k přípojce, a že o ní tento stavební úřad nemůže rozhodovat.

Toto odůvodnění je podle názoru soudu vnitřně rozporné, a proto nesrozumitelné. Buď se totiž jednalo o ohlášení stavby, která podle zákona ohlášení podléhá, a pak mu bylo možno vytknout chybějící podklady, předepsané zákonem právě pro ohlášení

stavby. Pokud se však toto ohlášení mělo týkat zcela odlišné stavby, která je podřízena jinému právnímu režimu, než je ohlášení, pak se neměl stavební úřad vůbec zabývat tím, zda jsou nebo nejsou splněny náležitosti ohlášení. Stavební úřad však obě tyto skutečnosti ve svém rozhodnutí smísil.

Jak vyloženo výše, stavební úřad se nejednoznačností obsahu ohlášení nezabýval a neučinil žádný krok směřující k jejímu odstranění a k objasnění toho, co tedy vlastně žalobkyně v ohlášení tvrdí. O jejím nejednoznačném podání pak rozhodl usnesením, v němž současně tvrdí, že ohlášení není ohlášením, protože k ohlašované stavbě chybí předepsané podklady, a zároveň uvádí, že se týká zcela jiné stavby, k jejímuž povolení není tento úřad kompetentní.

Tyto vady v rozhodnutí neodstranil ani odvolací správní orgán, který usnesení stavebního úřadu potvrdil, čímž se ztotožnil se závěrem, že šlo o ohlášení přípojky, ovšem bez předepsaných podkladů, ale vzápětí sám tvrdí, že žalobkyně se snaží o povolení stavby zcela odlišné, než je pouhá vodovodní a kanalizační přípojka. Ani žalovaný si tedy neujasnil, jaká že stavba je předmětem ohlášení žalobkyně a o jaké stavbě se tedy rozhoduje. Tím, že napadené rozhodnutí převzalo nesrozumitelnost rozhodnutí prvostupňového, samo se stalo nesrozumitelným a tudíž nepřezkoumatelným.

Soudu za tohoto stavu věci nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem ke zjištěné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí se soud ostatními žalobními námitkami nezabýval.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně měla ve věci úspěch a její náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 2100,- Kč a za jeden úkon za 3100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 12 922,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Tomáše Hlaváčka, advokáta.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. listopadu 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová